

Zeitschrift:	Museum Helveticum ad juvandas literas in publicos usus apertum
Herausgeber:	Litteris Conradi Orellii et Soc.
Band:	- (1750)
Heft:	18
Artikel:	Samuelis Battierii [...] observationes in Euripidis Oresten
Autor:	Battier, Samuel
DOI:	https://doi.org/10.5169/seals-394668

Nutzungsbedingungen

Die ETH-Bibliothek ist die Anbieterin der digitalisierten Zeitschriften auf E-Periodica. Sie besitzt keine Urheberrechte an den Zeitschriften und ist nicht verantwortlich für deren Inhalte. Die Rechte liegen in der Regel bei den Herausgebern beziehungsweise den externen Rechteinhabern. Das Veröffentlichen von Bildern in Print- und Online-Publikationen sowie auf Social Media-Kanälen oder Webseiten ist nur mit vorheriger Genehmigung der Rechteinhaber erlaubt. [Mehr erfahren](#)

Conditions d'utilisation

L'ETH Library est le fournisseur des revues numérisées. Elle ne détient aucun droit d'auteur sur les revues et n'est pas responsable de leur contenu. En règle générale, les droits sont détenus par les éditeurs ou les détenteurs de droits externes. La reproduction d'images dans des publications imprimées ou en ligne ainsi que sur des canaux de médias sociaux ou des sites web n'est autorisée qu'avec l'accord préalable des détenteurs des droits. [En savoir plus](#)

Terms of use

The ETH Library is the provider of the digitised journals. It does not own any copyrights to the journals and is not responsible for their content. The rights usually lie with the publishers or the external rights holders. Publishing images in print and online publications, as well as on social media channels or websites, is only permitted with the prior consent of the rights holders. [Find out more](#)

Download PDF: 21.08.2025

ETH-Bibliothek Zürich, E-Periodica, <https://www.e-periodica.ch>

SAMUELIS BATTIERII

Ling. Gr. in Acad. Basil. P.

(*) OBSERVATIONES

in

EURIPIDIS ORESTEN.

V. 25.

"Η πόσιν ἀπέίρω περιβαλλότ' υφάσματι,
Ἐκλεινεν. - - - -

Scholiastes ad hæc: "Ητις κλυταιμνήσρα περιβαλλότα
καὶ περιρύθασα τὸν ἄνδρα ἐν οἷς εἰς μὴ
ἔχοντι διέξοδον, ἐκλεινεν. Idem Scholiastes ad Euripidis 'Ενδέβην p. 123. ad finem sere Tragœdiæ, ubi
Polymestor prædictit Agamemnoni mortem ab
uxore Clytaemnestra, sic dicit: Φοβερμένη γὰρ αὐτὴν
ἢ κλυταιμνήσρα αὐτὸν [Ἄγαμέμνονα] μὴ τὸν πρὸς αἴ-
γιθον αὐτῆς μοιχείαν κατερριθὼν αὐτὴν μετ' αἰγιάτῳ

Tom. V.

M

τιμω-

(*) Has Observationes acceptas referat Lector Præclaro Juveni Viro Herzogio, Basileensi.

τεμαρχόσιαι, τοιόνδε βαλεύει. ἴμάτιον καθεσκεύασε μὴ
ἔχον διεξόδις μήτε κεφαλῆς, μήτε χειρῶν. ἐν δὲ περι-
βαλλόσα αὐτὸν λελεμένον ἀπέκλεινε. Mihi videtur
ἀπειγον ὑφασματίζει machinamentum, dolus &
fraus, quam astute contextam evitare non possu-
mus nec detegere.

V. 32.

Καὶ γὰρ μετέχον, οἷα δὴ γυνὴ Φόνγ.

Scholiafest: "Ωσπερ ἀδύνατος ἡ γυναικεία φύσις μεταλα-
βεῖν φόνγον. οὐ γὰρ κεκοινώνυκε τὸ φόνγον ἡ Ἡλένηρα, ὡς
καὶ Ὁρέστης φησί. σὺ μὲν γὰρ ἐπένευσας. Τάδ' ἔιργα-
σάι μοι. Item: Οἷς δὴ γυνή.] ὡς γυνὴ συμβαλεύ-
σασα, παραθαρρύνασσα, ὑπομνήσασα τὸ παῖρὸν, οὐχὶ
αὐτόχειρ γέγονε τῆς μητρός· ἀλλὰ λόγος παρέβρυσε
κατ' αὐτῆς τὸν αδελφόν. Mihi etiam videntur illa
verba, οἷα δὴ γυνὴ, denotare, quod ut sœmina
se moveri passa fuerit ad id facinus, quæ non
potuerit enormitatem criminis adgnoscere.

V. 101.

Αἰδὼς δὲ δῆτις ἐς Μυκηναίς ἔχει;

Omnino scribendum est:

Αἰδὼς δὲ δὴ τίς σ' ἐσ - - -

Et commode consentit Scholiafest: 'Αἰδὼς δέ.] Τίς
δὲ δὴ αἰδὼς ἔχει τε ἐις τὰς Μυκηναίς; ἀντί τοῦ τίνα
αἰδὼς ἔχεις ἐις τὰς Μυκηναίς;

V. 140.

Versus sequentis σροφῆς & ἀντισροφῆς ita sunt scri-
bendi:

Σιγα,

Σῆγα, σῆγα, λεπίὸν ἔχασ αρβύλης
 Τιθεῖτε. Μή κινπεῖτε, μήδ' εἴω κινπος.
 Ἀπὸ πρόβατ ἐκεῖσ,
 Ἀπὸ πρόμοι κοίτας.
 Ιδὲ πενθομ', ἀ, ἀ σύειγγος
 Οπως πνοά
 Λεπίδε δόνακος, ὡς Φίλας Φώνες μοι.
 Ιδὲ ατρεμαίαν ως ὑπόροφον
 Φέρω Βοσίν· ναι δέ τω
 Καταγε κάταγε, πρόσιδ' ατρέμας ιδε
 Ατρέμας ιδε. Χορ. Λόγον απόδος ἐφ' ο,
 Τι χρέος ἐμόλειέ ποιε.
 Χρόνια γὰρ πεσὼν οδὸς ἐνυάζεται.
 Ανίτροφή.

Πᾶς ἔχει; λόγγ μελάδος ὡς Φίλας.
 Τίνα τύχαν ἔπιω; τίνα δὲ συμφοράν;
 Εἰ, μὲν ἐμπνέει,
 Βραχὺ δὲ ανασένει,
 Τι Φής; ὡς τάλας. ολεῖς, εἰς Βλέ
 Φαραι κινήσεις
 Υπνός γλυκυπλάταν φερομένω χαράν.
 Ω μέλι ἔχθισων θεόθεν ἐργυμα
 Των. ὡς τάλας. φεῦ μόχθων.
 Α, ἀ, ἀδικος ἀδικος τότ' ἀρέτλακ
 Ελακεν, απόφονον οὐτ' ἐπὶ τρίπο
 Δι θέμιδος ἀρέτλικος
 Φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς μαλέρος.

Scholia: σῆγα σῆγα.] [Ιστ. σῆγα σῆγα.] τὰ τοιαῦ-
 τα εἶδη καλεῖται ἀλοιόσροφα. εἰς δὲ καὶ κατὰ σχέσιν
 τῆς παράσης ὃν σροφῆς τὰ κῶλα ιγ'. καὶ τὰ τῆς αὐτο-
 σροφῆς, τοσαῦτα. ἐφεξῆς γὰρ κεῖται πιναμένη, καὶ ὡς
 ἐκ μιαστήματος. τὸ α. ασυνάρτητον ἐκ τροχαῖκῶν ιδυφε-

λική, καὶ ἱαμβικῆς βάστεως, ἐχόστης τὸν α'. πόδε ἀγάν
παισον. τὸ β'. ἱαμβον τρίμετρον ἀκατάληπτον. τὸ γ'.
καὶ δ'. παιωνικὸν ὑμιόλιον ἐκ παιῶνος δ'. καὶ ἱάμβων
τὸ ζ'. ἀνισπασικὸν μονόμετρον ὑπερηκατάληπτον, ἐξ ἐπι-
τρίτης α', καὶ παιῶνος γ', καὶ συλλαβῆς. ἐν τῷ τῆς
ἀνισροφῆς κώλῳ ἀνισπασον ἔχει, καὶ ἰωνικὸν απ'
ἐλάτιονος [scribe: ἀνισπ. δίμ. ύπερη. ἐξ ἀνισπ. ιων.
απ' ἐλάττ. καὶ συλλ.] τὸ Σ'. διἱαμβον. τὸ Ζ'. ιωνικὸν
ἀπὸ μείζονος, τρίμετρον καταληπτικὸν, ἐξ ιωνικῆς διἱάμ-
βου, καὶ μολότης, ἢ ιρητικῆς. τὸ δὲ γε τῆς ἀνισρο-
φῆς κώλου πεντασύλλαβον. τὸ Η'. ιωνικὸν ἀπὸ μείζονος
τρίμετρον βραχυκατάληπτον, καὶ [scr. ἐκ] παιῶνος δ'.
καὶ ιωνικῆς, καὶ δύο συλλαβῶν αδιαφόρων. τὸ Θ'. ιαμ-
βικὸν ἐφθημιμερὲς καθαρόν. τὸ Ι'. ὄμοιον, δίμετρον
ἀκατάληπτον ἐκ Χορείων. τὸ ΙΑ'. ὄμοιον δίμετρον ἀκα-
τάληπτον ἐξ ὄμοιῶν ποδῶν. τὸ ΙΒ'. ὄμοιον δίμετρον
βραχυκατάληπτον ἐξ ὄμοιῶν ποδῶν. τὸ ΙΓ'. ιωνικὸν
τρίμετρον καταληπτικὸν, ἐκ παιῶνος δ', διἱάμβων καὶ
ιρητικῆς, ἢ δακτύλως. Hic nota Scholiaſten τὸ σίγα
semper acuto cum accentu scribere, & quidem
aliquoties, & Ι. in σιγὴ & σιγάω semper produci-
tur, ut videatur non aliter opus esse circumflexo,
nisi ad distinctionem Imperativi σίγα, pro σίγας,
sed tamen hoc adverbium ab isto imperativo est
ortum. Σίγα σίγα.] ἡρέμα, καὶ μετὰ ἡσυχίας.
Canterus dicit in Notis, malle se utrobiique σίγα.
V. 144. apud Scholiaſten circumflexe legitur bis
ἄ, ἄ, & infra v. 162. sed semper male. Ad v.
149. Κάταγε,] κάταγε τῇ ἐπαναλεῖψει [scribe: Κάτ.
κάταγε.] τῇ ἐπαναλεῖψει] μεριμντᾷ τὴν ἡρεμίαν
προϊέμενον φωνήν. ἀτε γάρ ὥη ἐξανυομένης, δεύτερον
ταῖς αὐταῖς λέξεσι κέχρηται. τὸ κάταγε ἐναντίον ἐσὶ
τῇ αὐταύτῃ τῆς βοῆς. σημαίνει δὲ τὸ κάταγε τὸ πρόσ-
ελθε, ἀφ' ἐκκαταγωγοῦ ὁ λιμένες. Rursus aliud
Scholia.

Scholiaſtes: Ναὶ ὅτως.] ναὶ ὅτω φώνει δηλονότι. κά-
ταγε, κάταγε, ἵγεν ταπείνη τὸν σὸν φωνὴν, πρόσ-
ελθε ἱσύχως, ἱσύχως ἐλθέ. ἀπόκριναι δὲ δι' ἦν αἴτι-
αν ἥλθετε καὶ χρείαν.

V. 150.

- - - Λόγον ἀπόδος ἐφ' ὁ, τι
Χρέος ἐμόλειέ ποτε.
Χρόνια γὰρ πεσὼν ὅδ' ἐυνάζεται.

Hæc in impressis tribuuntur Electræ, sic & Scholias-
taſtes, quando superiora ita explicat: Ἀπόκριναι
δὲ δι' ἦν αἴτιαν ἥλθετε καὶ χρείαν. Χρόνια γὰρ αὐτὶ^s
τῷ χρονίῳ, ἵτοι βραδέως πεσὼν, ὅδε ὁ Ὁρέστης ἐυνά-
ζεται, καὶ αὐταπάνεται. Ego vero puto Choro esse
ista tribuenda, qui ex Electra quærit, quomodo
Orestes se habeat ex eo tempore, quo abiverit,
utpote qui jam antea apud Electram dum fratriſ
infantientis curam haberet fuerit: Sic enim Electra
supra, cum accederet Chorus v. 132.

"Αἰδ' ἄν πάρειστι τοῖς ἐμοῖς Θρηνήμασι
Φίλαι ξυνωδοί. - - -

Itaque jam noverat Electra cur advenirent; & versu-
ſequenti 153. iisdem fere verbis repetit suam inter-
rogationem - - . Λόγις μετάδος ὡ φίλα. & si su-
periora Electræ eſſent, deberet ſequi responsio
Chori, ſed loco responsi adeffet vicifim alia in-
terrogatio Chori ad Electram πῶς ἔχει; Scriben-
dum itaque: Χρέος ἐμολέ ποτε. Quod metrum at-
tinet sciendum hoc modo quidem illud non haberi
quemadmodum Scholiaſtes id deſcribit, dicit enim
hunc verſum, nempe κῶλον ιβ'. eſſe dimetrum
brachycatalectum ἐκ χορείων ἢ τριβραχέων, prout

impressi Codices habent istud metrum non habetur, scribendum ergo esset: Χρέος ἔμολέ ποτε. Sciendum vero metrum plerumque esse perturbatum in strophis hujusmodi apud Euripidem, ut illud emendari possit, deberent Scholia emendata ad manus esse, in quibus exprimitur, quod metrum in illis adhibetur, ista vero editio Arsenii ipsa valde mendosa est.

V. 169. scribe:

Ἐυδεῖν νὺν δὲν ἔδοξα.

Schol. τὸ δ'. κῶλον εἴτε μετικόν ἐφθημιμερές ὅμοιον τῷ β'. sic & in antistropha

V. 190. ubi scribe:

Πρόδηλος ἀρέ' ὁ πότμος.

V. 172. scribe:

Μεθεμένα τῷ κῆπῳ;

Κῶλον enim est παιωνικὸν δίμετρον αὐτάλικτον, ut & V. 193. ēτε παιώνος δ'. καὶ πρητικόν.

V. 177.

Hic & sequentes versus sic scribendi:

Ἐγεβόθεν θι· μόλε
Κτιάπλεροστὸν Α' -
Γχμεμόνιον ἐπὶ δόμον
Τπὸ γαρ ἀλγέων,
Τπό τε συμφορᾶς,
Διοτχόμετ', ὄτχόμετα.
Ηλεκτ. Κήπον ἥγαγετ'. ἐχὶ σὺ!
Στῆγα φυλασσομένα σόματος
Ανακέ-

Ανακέλαδον ἀπὸ λέχεος,
Ησυχον ὑπνοι
Χαρού παρέξεις, φίλα;

Scholiafestes: Πότνια πότνια νῦξ.] ἡ δευτέρη ἀυτη σφραγὴ, οὐλων ἐσὶ γέ. τὸ α'. τροχαικὸν πενθημιμερὲς ἐκ δύο χορείων, ἐς δὲ βέλεις ιαμβικόν. τό β'. καὶ γ'. παιωνικὰ ἱμιολια, ἐκ παιώνων δ'. καὶ ιάμβων. τὸ δ'. ιαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληπτον ἐκ χορείων, ἐς δὲ βέλεις, ὄμοιον τῷ α'. καὶ τῆς ἐκεῖ μακρᾶς, διαλελυμένης ἐν τέττῳ. τὸ ε'. ὄμοιον τῷ β'. τὸ σ'. παιωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληπτον ἐκ παιώνων πρώτων δύο, τῷ α'. πενταβραχέως, καὶ δύο συλλαβῶν ἀδιαφόρων. [potius est παιων. δίμετρ. ἀκατάλ. ἐκ παιών. δ'. δύο.) τὸ γ'. καὶ τὸ η'. ὄμοια. (πιμ. παιωνικὰ δίμετρ. βραχυκατάλ. ἐκ παιών. δ'. καὶ ιάμβ.) τὸ θ'. παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληπτον. ἐκ παιώνος β'. καὶ α'. τὸ ι'. ἀναπαισικὸν δίμετρον βραχυκατάλ. ἐκ β'. ἀναπαισικου καὶ ιάμβ. ἐι δὲ βέλεις, ιωνικὸν δίμετρον ἀκατάλ. ἐκ παιώνος γ'. καὶ διάμβω. τὸ ια'. δικτυλικὸν ἐφημιμερές. τὸ εβ'. τροχαικὸν, ἡ ιαμβικὸν τριῶν χορείων, καὶ συλλαβῆς. τὸ γ'. ιωνικὸν ἀπὸ μέζονος, τρίμετρον ἀκατάληπτον, ἐκ παιώνος α'. ἀντὶ ιωνικῆς διπροχαίς καὶ ἐπιπρότει διὰ τὴν ἀδιάφορον ἡ ιωνικῆ. V. 179. scribitur Ἀγαμεμνόνιος, sic versus id postulat, & Homerus tantum ἀγαμεμνόνιος. V. 183. Κλύπον τῇ. cum sequentibus omnibus hujus σφροφῆς Electra dicit, itaque Chorus non est interponendus, & ἔχι σὺ σιγα, &c. cum interrogatione & sic majori cum emphasi pronuncianda: Nonne tu cum silentio &c.? Itaque ex isto σὺ in alterum σιγα corruptum esse existimo, unicum enim σιγα est ponendum, & quidem adverbium, etiam alter Scholiafestes eandem hanc orationem ita interpretari observatur: Οὐ σιωπήσεις (scr. σιωπήσεις) φησὶν, ἀπὸ τῆς σόματος φυλακτομένη τὸ ἀνακελαδῶν, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς κοιτης ὑπνοι χάροις ἡσυχον ἀντῷ παρέξεις; ἡ τὸν κέλαδον ἀποθεν τῆς λέχεας ποιημένη, οὗτος σιγήσεις, καὶ μετὰ ἡσυχίας ἀντὸν ἐάσης (scr. ἐάσεις) κοιμη-

Τῆνας; Alter vero sine dubio male interpretatur: 'Ουχι.) οὐ μενόν χρὴ γράφειν ἐνταῦθα, ή ἀδημῶς. ὁμοίζει γὰρ ἀμφότερα τῷ μέτρῳ· τὸ δὲ γέχει, ἐλιπέσ εἴνι. Quasi negatio ista præcedenti responderet; sic versu 1025.

'Ου σιγ', αὐτοῖς τὸς γυναικείς γότες,
Στέρξεις τὰς κρατέντι;

Canterus quidem dicit, se hunc locum emendasse Nov. Lect. l. i. c. 9., sed quia hunc librum non possideo, quomodo emendaverit nescio, quæcunque tamen sit ejus emendatio, ego existimo legendum esse πραθέντ. [*] **Triclinius Schol.** ad Sophocl. Aiac. Μαστιχοφ. v. 57.

'Ου σιγ' αὐτέξη, μηδὲ δειλίαν αὔρεις; (αὔρης)

Tὸ σιγα, τὸ μὲν προσακτικὸν σπουδαιοῦ δὲ, παροξύνεται, ὡς τὸ, Σίγα νῦν εἴως, παὶ μὲν ὡς κυρεῖς ἔχων. παὶ παρ' Ἐυριπίδη, Σίγα, σιώπα, γάνεμον δ' εἴησον ὄχλον· τὸ δὲ επιβρήμα προκατικὸν δὲ, προπερισπάται, ὡς ἐνταῦθα, παὶ παρ' Αἰρύκη, 'Ου σιγα μηδὲν τῶν δ' ἔρεις κατὰ πιθλαν; V. 186. ὃ φίλα, hoc ὃ versus non patitur, nec sensus id postulat, itaque omittatur. [**]

V. 194.

Δίνας μὲν, καλῶς δ' γ.

Optime Scholiastes alter: Δίνα (scr. δίνα) ἐνταῦθα γράφει, μηδίνα. οὐτω γὰρ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον ὅρθως. Sic enim respondebit iste versus ultimus αὐτιστροφῆς β'. ultimo καλῶ προφῆς β'.

V. 195.

[*] **Canterus** c. l. sic emendavit, Barnesius etiam eodem modo legit.

[**] Cum Auctore consentit Barnesius, qui etiam istud ἄστον versum delendum esse jubet.

V. 195. & sequentes ἀντισροφῆς γ'. versus sic scribendi:

"Εκανες, ἔθανες ἂ
Τεκομένοι με μᾶς -
Τερ, ἀπὸ δ' ἄλεσας
Πατέρα, τέκνα τε τάδε,
Σέθεν ὁφ' ἄμαλος,
Ολόμεθ' ισονέκνει.
Σύ τε γὰρ ἐν νεκροῖς
Τό τ' (vel δ') ἐμὸν ὄιχελας
Βίσ τὸ πλέον μέρος ἐν
Στοναχῆσι τε καὶ γόοις,
Δάκρυσι τ' ἐννυχίοις. ἄγαμος,
Ἐπεὶ ἄτεκνος, ἀτε Βίοιν
Ἄμελιος ἐις τὸν αἰὲν ἔλκω χρόνον."

Ad v. 200. Scholiafestes: "Εκανες.) ἔθανες." οὐ ἀντισροφὴ ἀντη τῆς γ'. σροφῆς, ἦς ή ἀρχή, πότνια πότνια νύξ. καὶ ἀντη κώλων ἐσὶν διοιών εἰναι, καὶ ισομέτρων ιψ'. ἐν μὲν τοι τῷ 5'. κώλῳ πεντασυλλάβας ἔχει τὰς δύο παίωνας. Si sextum itaque κώλον debet habere duos praenata, & duas insuper syllabas, in srōφῇ necessario aliquid deficit, sed cum sensus sit integer, potius in ἀντισροφῇ existimandum alterum ὀλόμεθ' esse superfluum, & si sextum κώλον esset tantum dimetrum, quod & magis verisimile, cum non videatur apta esse hic hæc repetitio. Ad. v. 205. & seq. Scholiafestes: Τὸ ἄτεκνος περισσὸν. οὐ γὰρ ἄγαμος, καὶ ἄτεκνος. ἀνασρεπτέον ἐν τὴν σύνταξιν. ἄτεκνος, ἐπειδὴ ἄγαμος. δυνατὸν γὰρ τὴν γήμασαν ἄνας ἄτεκνου. "Αἴτε ἀντὶ τῆς κατὰ, ὁφείλει νοεῖδαι, οὐ η βραχὺ τὸ α'. ζτῶ γὰρ ἔχει πρὸς τὸ τῆς σροφῆς κώλον ὅρθως. τὸ γὰρ ἀντὶ τῆς ζτῆς οὐκ ἔχει καλῶς. Et porro: "Αἴτε βίοιν οὐ μέλεος.) ἀτε οὐ μελέας ἐις τὸν αἰὲν χρόνον ἔλκω τὸν βίοιν, οὐγεν τὴν ζωὴν τελέσιν ἀκόσιον ζωὴν ἔχω. διὰ γὰρ τὴν ἔλκω, τὸ ἀκόσιον παρισάξ. ὕσπερ Φαρμέν, ἔλκεσιν δι βόες τὴν ἄμαξαν, καὶ τὸ ἄροιδον. & γὰρ ἐνεσίος γυνάμη ταῦτα σύρεσιν, ἀλλ' οὐτ' ἀνάγκης. Verum ego puto Euripidis locum esse corruptum, nec Scholiafesten eum intellexisse, scribo itaque:

- - ὄγαμος,
(*) Ἐπεὶ ὄτεκνος, ὅτε Βίοιο
Ἀμέίλιος εἰς τὸν - -

Innupta, dein sine liberis, utpote (siquidem) vitam indotata in omne tempus traho. Frustra proin Scholia stes constructionem invertendam putat in ὄγαμος ἐπεὶ ὄτεκνος. Cum enim nuptiæ præcedant sobolis productionem, Electra rite primo queritur, quod innupta vivere debeat, dein sine liberis. *Ἐπεὶ* itaque idem est hic quod ἐπεῖλα, quod a Scholiaste non erat observatum, & dubito an a Lexicographis, cuius significationis hujus vocis plura exempla hinc inde Græcæ Linguæ probe perito occurrunt. Sic apud Euripidem ipsum Troad. v. 315.

'*Ἐπεὶ σὺ μᾶτερ*, - -

Qui locus ab interpretibus non intellectus, & corrupte scriptus suo loco a me explicabitur. Idem apud Sophoclem Oedipo Tyrann. p. 90. b. Edit. Francof. 4.

Χαλᾶ κρεμασθὲν αἱράνην. ἐπεὶ δὲ γῆ
"Εκεῖδ' ὁ τλήμων, δενὰ δ' ἦν τ' αὐθένδ' ὄρεψ.

Apud Callimachum hymno in Dianam v. 55.

'Αι νύμφαι δ' ἔδεσσαν ὅπως ἴδιον αὖνα πέλωρε,
- - καὶ ὀππότε δέπον ἀκροσσαν

"Ακμο-

(*) BARNESIUS & sensu & metro postulante legit
Ἐπεὶ δ. Accedit Codex Heinsio-Scalig.

"Αιμονος ηχήσαντος, ἐπεὶ μέγας πγλύτ' ἄημος
Φυσάων.

Ubi semper τὸ ἔδεισαν αἴπο κονց̄ subintelligendum,
ut recte monet Callimachi Scholia. Item apud
Arrjanum l. 7. de Expedit. Alex. M. Ἐπεὶ καὶ τοιὸν
δὲ τινας λόγον Ἀρισόβγλος αἰναγέγραψεν. Herod.
an. l. I. c. 12. Ἐπεὶ δὲ οἱ ἐν τῇ πόλει μείναντες, de-
in ii, qui in urbe manserunt. I. Cor. 15. 29. Ἐπεὶ
τι ποιήσοντι οἱ Βάπτιζόμενοι. H. Grotius notat hic
ἐπεὶ præterea significare. Quod vero ἀ μέλεος at-
tinget, omnino scribendum pro eo Ἀμείλιος Ἀμεί-
λιος est hic *indotata*, que nulla dote ad matrimo-
nium acquirendum instructa est. Τὰ Μείλια sequi-
dem munera sunt, quibus aliquem nobis concilia-
mus, hinc etiam dos seu dona, quae nova nupta
marito affert. Scholiast. Homer. ad Odyss. β'. v.
196.

- - - καὶ σεῖτυνέγσιν ἔεδνα.

Ἐεδνα.) τὰ παρὰ τὴν νυμφία. Μείλια δὲ παρὰ
τὴν πατέρος τὴν νυμφὴν δίδομενα. Et Hesychius:
Μείλια, μειλίγματα, χαρίσματα, σπαράγματα,
δῶρα καὶ ή προϊζ. Flebile igitur hic queritur Ele-
ctra, quod ita sine dote, sine marito & liberis vi-
tam semper trahat; quare ipsa Helena ipsi expro-
brat diutinam virginitatem supra apud Euripidem
Orest. v. 72.

Παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος Ἡλέκτρα χρόνος.

Et ipse Orestes pro fratre apud Menelaum depre-
catus infra v. 663. dicit:

Ψυχὴν δὲ ἐμὴν δός τῷ ταλαιπώρῳ πατέρι,
Καέμης αἰδελφὸς, παρθένε μακρὸν χρόνον.

Sic

Sic apud Sophocl. Oedip. Tyran. p. m. 93. Oedipus de filiabus suis queritur:

κατά, τίς γαμεῖ;
Οὐκ ἔσιν γδεῖς ὡς τέκν', ἀλλὰ δηλαδή
Χέρσος Φθαρῆναι, καὶ γάμος ὑμᾶς χρέων.

Et paulo post:

μή σφε παρίδης
Πτωχαῖς, ανάνδρες, - - -

Et Scholiares Euripidis dicit, quod Electra apud Homerum dicta sit Laodice, & Electra vocata sit per sconmina, διὸ τὸ πολὺν χρόνον ἀλεκτρού μεναι,
χόλῳ Κλυταιμνήστρας. Clytaemnestra Electram odio prosequebatur, quia Agamemnonem patrem trucidatum nimio affectu continuo deflebat. Vide Sophoclis Tragœdias, & infra Euripid. v. 615.

V. 208.

Ορε παρῆσα παρθέν' Ἡλέκτρα πέλας.

Scholiares: "Ορε παρῆσα.) αἱ ἔξης δῖται αἵμαται (scr. αἵμοι βάιαι) περιόδοι, σίχων ἐισὶν ιαμβικῶν τριμέτρων αἰσθαλητῶν εκη. ὃν τελευταῖος κάρματος βροτοῖσιν αἴπορια γίνεται· μεῖα μὲν τοι τὸν ξέν. σίχον, καὶ τὸν ξέν., κῶλα δύο μονόμελα βραχυκατάληπτα. Ex his conjicere possimus, aut necessario Euripidis textum esse corruptum, aut Scholia ista hic mendosa esse.

V. 261.

Γεργῶπες, ἐνέργων ἱέρεις, - - -

Scholia

Scholiaestes: Τὸν ἕρεσα.) οἱράει χρὴ γράφειν ἵων
κῶς, οὐ ἔχῃ πρὸς τὸ μέτρον ὁρθῶς. τὰ γὰρ διὰ
τὸ εἰά. προπαροξύτονα (Ιερ. παροξύτονα) ποιῶν-
τες, διὰ τὸν ια. γράφοσι· τὸ συνθάδεσα, σύνταδια
λέγοντες, καὶ τὸ ἐυσέβεια, ἐυσεβία, καὶ τὰ τοιαῦ-
τα, οὐ καὶ ἐξεῖλαζων ἐνρήσεις.

V. 280.

Σύγγονε, τί κλαίεις κράτα θεῖσα εἴσω πέπλων;

In editis iste versus Electræ tribuitur, sed male, eum enim adhuc etiam Orestes ad Electram loquitur: Electræ nomen itaque versui præpositum hic delendum, & proin scribendum: Θεῖσα εἴσω π. Etiam Scholiaestes infra ad v. 294. Electræ tribuit hoc quod caput obvelaverit, adducens verba hujus versus: Ἔαυλὴν καλύπτοσα· ἐκλαίεις γάρ ηράτα θεῖσα εἴσω πέπλων. Canterus quidem dicit in suis Notis se hunc locum emendasse Nov. Lect. I. I. c.

9. (*) quomodo vero emendaverit mihi ignotum, Scholiaestes optime consentit: Σύγγονε τί κλαίεις.) ὁ ἀδελφὴ διὰ τί κλαίεις, θεῖσα τὴν κεφαλὴν εἴσω τῶν πέπλων· αἰδημαί σε μεταδιδόσ σοι τῶν ἐμῶν πόνων· ὅχλησιν παρέχων σοὶ τῇ παρθένῳ διὰ τῶν ἐμῶν νόσων· μὴ χάριν τῶν ἐμῶν κακῶν ἐν σεαυτῇ φθείρε.

V. 294.

Καὶ νῦν σύνεκάλυπτος ἡ καστρυγγῆτον κάρα.

Mihī

(*) Similiter h. I. emendarunt Canterus c. I. & Barnesius. Accedit & auctoritas M. S. C C C.

Mihi videtur iste versus corruptus, & scribendum esse ὡς καστιγνήτη κάρα. aperi, retege o foror caput, quod, ut v. 280. apparet, obtexerat: - - - κράτα θεῖος ἔστω πέπλων, mendum ortum est ab impe-
rito librario, qui paulo ante utpote v. 237.

"Ακει δὴ νῦν ὡς καστιγνῆτον κάρα.

Videns, putabat hic eodem modo scribendum esse. Scholiastes legit ut impressi: Ἀνακάλυψθε.) τὴν ὄψιν δηλονότι τὸ σκέπτας· τῷτο γὰρ ἐπὶ τὸ μὴ λυπεῖν τὸν αὐτελφὸν τοῖς δακρύοις ἐποίει, ἐσυῆται καλύπτει, ἐκλαμε γὰρ κράτα θεῖος ἔστω πέπλων.

V. 321. & 322. videntur ita melius scribi:

Μελαγχρῶτες ἐυμενίδες αὔτε τὸν
Ταναὸν αὐθέρ' αὐμπάλλεωθ' αἴματος.

In hoc tamen versu, si primus pes debet esse choriambus, ut Scholiastes dicit, alia vox videtur requiri loco ταναὸς, nam prima syllaba ejus vocis corripitur.

V. 328.

"Οιων ὡς τάλας ὥρεχθεις, ἔργεις.

Videntur melius sic scribi:

"Οιων ὁ τάλ. - - -

V. 330.

"Ἐλακεν, ἔλακε, δεξάμενος αὐτὸν δάπεδον,
"Ινα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοὶ γᾶς.

Scribe sic:

"Ἐλακε,

Ἐλακε, δεξάμενος σὺντὸς γῆς πέδου,
Ινα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοί.

V. 335.

Θοάζων σὲ τὸν μέλεον; ὁ δάκρυος
Δάκρυστι συμβάλλει
Πορεύων τις εἰς δόμος αἰλασόρων
Μαλέρος αἷμα σᾶς, ὃς σ' αὐταβακχεύει.

Scribe sequentem in modum:

Θοάζων σὲ τὸν μέλεον, ὁ δάκρυος
Δάκρυστι συμβάλλει;
Πορεύων τις εἰς δόμον αἰλασόρων
Μαλέρος αἷμα σᾶς ὡς σ' αὐταβακχύει.

O pro articulo postpositivo, ut frequenter apud Homerum; & Scholiastes: (Ως δάκρυοι.) ὁ (scr. ὁ) γράφε, οὐτὶ τῇ ὅσιοις καὶ δόμον, μὴ δόμοις, λέγων ἔτως, ὃς καὶ ὅσιοις ἀγῶν, δηλονότι ὁ Φόνιος, συμβάλλει, καὶ συνάπτει τοῖς δάκρυστι δάκρυα. ἐπεὶ δὲ ἐποιει ταῦτα ὁ ἀγῶν, αὖτα τὶς τῶν Θεῶν, ἐπήγαγε τὶς λέγω (forte λέγων) τῶν αἰλασόρων, καὶ τῶν ἔχθρῶν, πορεύων καὶ ἐπιφέρων εἰς τὸν δόμον τὸ αἷμα τῆς σῆς μητρὸς, ὅπερ σὲ ποιεῖ μαίνεται. ὁ δὲ γράφοντες τὸ ω. μέγα διὰ τὸ συμβάλλει, ἀγνοῶσι τὸ μέτρα. Alter Scholiastes aliter explicat, sed minus recte. Ego utique ὁ pro ὃς scribendum puto, deiu post συμβάλλει signum interrogations ponendum, dein sensus hic est: Certe quidam alastor, malignus Deus, ferens matris tuae sanguinem in domum te sic in furorem agit. Hesych. Αλασώρ, πικρός δαίμων Ζεύς. Scribe: πικρὸς δαίμων, Ζεύς. Nota vero βακχεύει debere constituer.

stituere creticum seu αὐμφίμακρον ut in σεοφῆ. Quærenda sunt exempla diptongi talis ante aliam diptongum vel vocalem in media voce correpta.

V. 344. scribe:

Δάβριοισιν ὀλεθρίοις ἐν κύμασι.'

Ut 13. κώλω τῆς σεοφῆς respondeat.

V. 347.

Τῶν ἀπὸ Ταῦταλος, - - -

Canterus in Notis: *Videtur legendum τόν.* Sed versus non aliud quid necessario requirit & sensus ipse, itaque audacter τὸν reponendum.

V. 349.

Μενέλαος ἄναξ, πολῆ δ' αἴθροσύνη.

Quia versus est ἀναπαισικὸς δίμετρος ἀκαλάλητος scribendum est simpliciter: πολῆ αἴθροσύνη eliso δ'.

V. 352.

ὭΩ Χιλιόναυν σραῖον ὁρμίσας.

Quia κῶλον est ἀναπαισικὸν δίμετρον ἀκαλάλητον, & in ὁρμίσας mi corripitur, scribendum est ὁρμίσας dupli σ', ut Homer. Il. ξ. v. 77.

Ὥψι δ' ἐπ' ἐυνάων ὁρμίσσομεν - - -

V. 410.

Σεμναὶ γάρ ἀπαίδευτα δ' ἀποτέπει λέγεν.

Hic Canterus in Notis: *Rectius ἀπαίδευτον Scholastes uterque legit.* Potius videtur scribendum: Ἀπα-

'Απαιδεύτ⁸ δ' ἀπότροπον (vel ἀπότροπα vel ἀποτρόπαια) λέγειν· *inepti* & *imperiti* est, *horrenda* & *abominanda nominare*. Ex multis locis notum est, quam studiose caverint antiqui nominare Ἐυμενίδας, illas νυκτὶ προσφερεῖς κόρεας· Hesychius: Ἀπότροπας, Φευκίλαιος, (Φευκίλεος scribe) Φοβερὸς τὴν ὄψιν, κακὸς ἀπότροπήν. Ἀπότροπον δέ, τις (scr. δὲ τις) ἀν ἀπότρεάποιο Σοφοκλῆς Οἰδίποδι. Scholia. Οἶδας δὲ ἔλεξας) & Βέλομαι δὲ ὄνομασαι, καὶ ἐπεῖν· ἀπότρεπτ⁸ λέγειν ἀπαιδεύτα. οὐ γνωτὴ μέμφεσι αὐτὰς αὐτίσασο· σεμναὶ γὰρ καὶ σεβασμαί εἰσιν. Ἀπαιδεύτα) ἀπαιδεύτος εἰσιν δὲ ἐνταῦθα γράφων ἀπαιδεύτα, καὶ τῶν μέτρων παντάπασιν αἱματῆς· σὺ δὲ εἰ βέλει μη ἀπαιδεύτος εἶναι, ἀπαιδεύτον εὑκῶς γράφε. ὅτω γὰρ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον ὁρθῶς. Ἀλλως. Ἀπαιδεύτα.) αὐτὶ τῷ ἀπαιδεύτῳ φυλάττῃς ὄνομάζειν αὐτὰς, πῶς δὲ ἀπαιδεύτως, καλῶν αὐτὰς ἐριννύας· Ἀλλως. Ἀπαιδεύτα καὶ αὐτὶ φρεσσον, αὐτὶ τῷ ἀπαιδεύτῳ. Ηὕτως· ἀπαιδεύτως δὲ ποιεῖς, ὄνομάζειν ταῦτας ἐριννύας παρειλίμενος.

V. 424.

'Ου σοφὸς, αἰληθὴς δὲ εἰς φίλους ἔφεις κακός·

Melius scribitur κακῶς (*) & sensus est: Non prudens quidam, verax vero erga Amicos male. Amicum enim decet amici calamitates lenire, & male facit is, qui in calamitate constitutum adhuc com-

Tom. V.

N

mone-

(*) Pro hac lectione stat MS. citatum a Barnesio ad b. l. quod habet: εἰπὼν κακῶς.

monefacit eorum, quæ ipsum magis tristitia possunt afficere.

V. 429.

Οὐδὲ ἡγνιστεῖς σὸν αἷμα καὶ νόμος χερῶν;

Sensus est: *Nec expiatus es a tuo sanguine* (i. e. a crimine, quod in te habes propter effusum sanguinem maternum) *manuum*, quibus scilicet sanguis est effusus. Unde idem Euripides infra v. 514. - - - οἵσις αἷμα ἔχων κυρῖ, qui habet sanguinem, i. e. qui sanguinis effusi reus est, der eine Blutschulde auf sich hat. Aeschyl. *Eumenid.* v. 276.

Βρίσει γὰρ αἷμα καὶ μαρτύρεις χερός.

Vide Aeschyl. ibid. p. E. St. 287. de ἡγνισμῷ isto. Scholia festes: Οὐδὲ ἡγνιστεῖς) ὅδε ἐκαθάρεθης καὶ τὸς νόμος τὸ σὸν αἷμα, αὐτὶ τῷ, τὸ αἷμα καὶ τὸν Φόνον τῶν σῶν χειρῶν νόμος γὰρ οὐκ αποκαθάρεθαι τὸν ἐμφύλιον δέσσαντα φόνον. οὐ δὲ νῦν ἐκαθάρεθης ἀπὸ τῷ ὑπὸ τῷ πεπειραγμένῳ φόνῳ.

V. 492.

Πρὸς τόνδε αἰγῶν τῆς σοφίας ἥκει πέρι;

Versus iste non integer & proin asterisco notatus, forte sic absolvendus: (*)

Πρὸς τόνδε αἰγῶν τῆς μοι σοφίας ἥκει πέρι;

V. 501.

Οσίαν,

(*) Barnesius cum Duporto legit: Πρὸς τόνδε αἰγῶν τῆς
ἀντίλη.

Οσιαν, διώκοντ̄ ἐκβαλεῖν τε δωμάτων.

Aptius scribitur hoc modo: - - διώκειν τ' ἐκβ. - - -

V. 502.

- - - τὸ σῶφρόν τ' ἔλαβεν ἀν τῆς συμφορᾶς.

Inepta prorsus locutio, & frustra est Scholiaſtes eam explicare conatus, ſcribe omnino:

- - - ἔλαβεν ἀντὶ συμφορᾶς.

Recepisset (consecutus eſſet) pietatis laudem loco calamitatis, cum qua jam conflictatur; ſic dicimus: δόξαν λαμβάνειν, ἔννοιαν, ſυγγνώμην λαμβάνειν. Scholiaſt. Καὶ ὅτως ἀν τῷ κακῷ τὸ σῶφρον ἐπελέξατο διώκων. - - - "Αλλως ἐι φυγὴ μόνον ἦν ζημίωσας τὴν μητέρα, ὅτως ἀν ἔδοξε σωφρόνως κεχρηθεῖ τῇ τιμωρίᾳ, τῇ κατὰ τῆς συμφορᾶς τῷ πατρὸς, ἢ τῆς μητρός. Τὸ σῶφρόν τ' ἀν ἔλαβε) καὶ σωφρόνως καὶ ἐγκράτως ἔμελλε τὰ τῆς συμφορᾶς τιμωρεῖθαι. ἢ σῶφρον ἐπε τὸ μέτριον, συμφορὰν δὲ τὴν τιμωρίαν, ἢν ἐλάμβανε ζημίωσας αὐτήν. μετριωτέρα γάρ ἀντη ἡ τιμωρία τῷ θανάτῳ.

V. 620.

- - - καὶ γὰρ ἐνθάδ' ἦν πικρὸν,
Ἐως υφῆψε δᾶμι ἀνηφαίσω πυρί.

Scribe: - - - ἦν πικρό. Tyndareus de Electra dicit, quod eosque amarulenta fuerit, donec incenderit & perdiderit funditus domum, eosque progressa erat ejus maligna ira. Aristoteles Ethic. I. 4. c. 5. Πικροὶ δυσδιάλυτοι, καὶ πολὺν χρόνον ὀργι-

Σούται. Nisi malis scribere: - - - ἐνθάδ' ήν πικρὸς, ex quo imperitus Librarius, qui putabat πικρὸς locum non habere cum de fœmina esset sermo, πικρὸν fecerat; sed hoc πικρὸς potest esse pro πικρᾷ, ut apud eundem Euripidem Ἐκάβ. v. 296.

'Ουκ ἔσιν δέτω σερβός αὐθεώπης φύσις,
''Ητις γόων σῶν - - -

Ad quæ Scholia festes: Στερβός) οἱ ἀττικοὶ τὰς εἰς αἱ. καὶ η. ληγύστας ἐνθεῖας διὰ τὰς οἱ. λέγουσιν. οἷον ή δράενιος., ή Θεὸς, ή σερβός. Scholia festes ad superiora: Καὶ γὰρ ἐνθάδ' ήν) καὶ γὰρ ἐνταῦθα τὰς ἔργα πικρὸν ήν τὸ πραττόμενον ὑπὸ ταύτης· τατέσι κατ' αὐτὸν γὰρ τότο μάλιστα πικρότατον ήν αὐτῇ συνεχῶς τὸ λέχος, καὶ τὴν μοιχείαν ὄνομαζόμενα, κακτέτων παροξύνεστα τὸν αἰδελφὸν, ή δέτως· καὶ γὰρ κατ' αὐτὸν τότο πικρὸν ήν τὸ πρᾶγμα, ὅτι μοιχεία ήν· ή τὸ ἐνθάδε, αὐτὶ τὰς κατὰ τὸν ἐν τῷ ζῆν Βίον. οἷον αὕτη σε ἐξώγενησεν ὄνομαζόμενο τὸ ἐκείνης λέχος, καὶ τὴν μοιχείαν αἰγιάλη, ή ἔη καὶ τὰς χθονίας μισεῖται Θεός, καὶ τὰς τῶν κατοιχομένων ψυχάς· καὶ γὰρ τοῖς ζῶσι πικρὸν ή μοιχεία. Omnia inepta.

V. 675.

- - - τὸν κατὰ χθονὸς
Θανόντ' αἰγέαν τάδε δόκε, ποτωμένην
Ψυχὴν ὑπὲρ σῆ, - - -

Scribe omnino:

- - - ποτνιωμένην ψυχὴν ὑπὲρ σῆ, supplici querela
rogantem animam per te.

V. 688.

V. 688.

Tò δ' αὐτὸ δύνασαι, πρὸς Θεῶν χρήσω τυχέν.

Canterus in suis Notis monet: Rectius ἀν Scholia-
stes legit. Scholiastes sic habet: τὸ δ' αὐ δύνασαι)
τὸν αὐτὸν αἷς φησί· καὶ πρὸς δάμονα περ εἰπεν
ἐρυσάμεθα νεκρόν. Itaque ex his patet Scholiasten
verba Euripidis sumfisse ac si diceret Menelaus: *A*
Diis tantum volo ut potestatem sc. te juvandi obti-
neam. Emphasim vero atque vim hujus sermonis
neutquam exprimit ista explicatio, rectum quidem
est ἀν legi debere, sed non pro integro αὐτὸ, sed
illud separandum hoc modo: Tὸ δ' αὐ, τὸ δύνα-
σαι, & πρὸς Θεῶν non est *a Diis*, sed formula
jurandi, *per Deos*, apud Græcos valde fr̄quens;
hæc itaque Menelaus dicebat cum magna animi
commotione, postquam proxime præcedentibus
ostendisset Oresti auxiliū flagitanti, se libentissi-
mo animo illud ipsi præstare paratum esse, addit:
Velim vero tantum per Deos ut possim ad scopum
pervenire, atque assequi id quod cupio. Ista certo
hujus vocis τὸ repetitio, cum interjectione particu-
la ἀν, addita asseveratione πρὸς Θεῶν emphasin
orationi non facile Latinis verbis exprimendam
conciliant.

V. 701.

ὅταν αὖ πνοᾶς,
Τύχοις ἀντὶς ἔρδιος ὅσον θέλεις.

Omnino scribendum est: αὖ πνοᾶς in gignendi
casu: quando a flatu reniserit, quando desierit tam
vehementer furere.

V. 722.

Οιμοι, προδέδομαι, κάκετ' εἰσὶν ἐλπίδες,
Οπη τραπόμενος, θάνατον αἴργειν φύγω.

Post ἐλπίδες ponendum punctum, dein scribendum pro ὅπῃ, Ὡ πῆ, & post φύγω signum interrogationis. *Hem quo me vertens mortem ab Argivis effugiam?* tota oratio valde ἐμπαθής. Hesych. Πῆ, πᾶ, πῶς, εἰς τίνα τόπου.

V. 729.

Θᾶσσον ήν μὲν ἔχειν προβαίνων, ἵκομην πρὸ αἵσεος,
Σύλλογον πόλεως αἱκάστας, τόνδιδών αὐτὸς σαφῶς
Ἐπὶ σὲ, σύγγονόν τε τὴν σὴν, ὡς κτενῶντας αὐτίκα.
Τὶ τάδε; πῶς ἔχεις; - - -

Hæc ita sunt scribenda: Θᾶσσον ή μὲν - - post προβαίνων virgula tollenda, & post ἵκομην ponenda, post αἵσεος virgula etiam tollenda, post αἱκάστας dein ὑποσικτέον, & post κτενῶντας virgula itidem ponenda, & sensus est iste: *Ocyus, ut me oportebat progressus veni, postquam audivi ante urbem concionem urbis (populi) futuram; atque adeo eam ipsam videns certo contra te atque sororem tuam collectam, & videns populum revera contra te atque sororem tuam congregatum, tanquam vos morti traditurum, statim.* Hic post αὐτίκα abrumpit Pylades orationem suam propter perturbationem atque anxietatem Orestis interruptus, hinc abrupto filo prægressæ orationis interrogat: Τὶ τάδε; πῶς ἔχεις; ή vero scribendum esse etiam ex Scholiaste divinare licet, sic enim: Θᾶσσον ή (pro ή scribe ή, & α's est explicatio hujus vocis ή) ὡς ἔχειν

εῆν με παρεγενόμην διὰ τῆς πόλεως, τὸν ἐπὶ σὲ
καὶ τὴν σὴν αὐδελφὴν σύλλογον τῆς πόλεως καὶ αὐτό-
σας, καὶ τοῖς ὄφθαλμοῖς ἴδων· ὡς τῆς Φήμης δια-
δραμόντος ἀχει φακίδος.

V. 740.

- - - κακὸς ἐφωράψῃ φίλοις. Scribo:
- - - κακὸς ἐφωράψῃ φίλος.

Malus est deprehensus amicus. Sic mox v. 748. - -

- - κακοὶ φίλοι.

V. 783.

Ὀρέσ. Καὶ τὸ πρᾶγμα ἔνδικόν μοι. Πυλαέδ. τὸ
δοκεῖν, ἔυχε μόνον·

Versus non est integer, itaque Canterus in suis
Notis putabat δὲ ante δοκεῖν deesse, ast sic versus
nondum esset absolutus, itaque scribendum vide-
tur: --- τὸ δὲ δοκ. ἔν. μ. ut supra v. 688.

Tὸ δὲ τὸ δύναθαι πρὸς Θεῶν χρήζω τυχεῖν.

Et in Phœniss. v. 460.

Σύ τ' ἂν (scrib. tamen σὺ δὲ ἂν) πρόσωπον - -

Et infra in Oreste v. 824.

Tὸ δὲ ἂν κακεργεῖν, αὐτέβεια μεγάλη.

V. 791.

- - - τί τόδε; καὶ νὸν ἂν λέγεις. Sic distinguo:
--- τί τόδε καὶ νὸν ἂν λέγεις; quidnam novi dicas?

V. 793.

... ἐκ ἔμοι γέ σγ. Sic scribe: - - ἐκ ἔμοι γε σγ.

V. 798.

Ὀρέσ. Ὡς νιν ἵκετεύσω, με σῶσαι. Πυλ. τὸ
δὲ δίκαιον ὡδὸς ἔχει.

Ὀρ. Μαλέπος δὲ μήτ' ἴδαιμι μηῆμα. - - -

Prior versus syllaba abundat, posterior vero deficit, uterque si sic scribas sanus videtur: [*]

Ὥς νιν ἵκετεύσω σῶσαι - - -
Τῆς μαλέπος δὲ μήτ' - - -

V. 813.

Οπότε χρυσέας ἔρις ἀρνός.

Versus non est integer, dicit enim Scholiaestes quod hoc Strophæ hujus νῶλον σ'. sit ιωνικὸν ἀπὸ μείζονος [dele hic ἀπὸ μείζονος] τρίμελον βραχυμέλαντον, ἐκ παιώνος δ', ιωνικὸν [adde ἀπὸ μείζονος, & pes iste est duabus prioribus longis, duabus posterioribus brevibus] καὶ τροχάντης. ἔχει δὲ ἐνταῦθα τὸν ιωνικὸν πεντασύλλαβον. scribendum itaque videatur:

Οπότε χρυσομάλλες ἔρις ἀρνός.

Et sic scribi debere ex Scholiaestæ verbis his apparet, quæ dum stropham illam interpretatur habet: Ἐκείνη γὰρ οὐ ἔρις αὐτοῖς οὐ περὶ τὴν χρυσομάλλεα ἀρνός [scribe ἀρνός] ἐιργάσασθαι ἐλεεινὰ βρώματα. Inferius autem habet Scholiaestes: χρυσέας ἔρις ἀρνός. Itaque potius scribendum: Οπότε δὴ χρυσέας ἔρις -- hæc

[*] Barnes defectum posterioris versus ita supplet:
Μαλέπος δὲ μήτ' - - -

hæc aut alia quædam vocula versui est interserenda.

V. 815.

Οἰκλότατα θοινάματα, καί.

Versus iste non est integer: Scholiafest enim sic dicit: τὸ ξ'. [κῶλον σροφῆς ταύτης] ἀνάπαισικὸν πενθημιμερές. ἐνταῦθα δὲ καὶ δάκιλον ἔχει τὸν α'. πόδα. τὸ η'. ὄμοιον ἐφθημιμερές. εἰ δὲ ἐν τοῖς [i. e. τύτοις] κώλοις ἀναρμόσως οἱ πόδες κεῖνται, ως θαῦμα. τῷ δὲ τῷ γάρ μέτρῳ ἐστὶν ἀμφότεροι, οὐ, τε δάκιλος καὶ ἀνάπαισος. Scribe itaque:

Οἰκλότατά τε θοιν. - - -

V. 816.

Σφάγια γενναίων τέκνων. Ὅτεν
Φόνω φόνος ἐξαμείβων.

Illi duo versus non rite procedunt, Scholiafest enim sic dicit: Τὸ θ'. [κῶλον] προσωδιαικὸν δίμερον καταληπτικὸν [forte ἀκατάληπτον, ut in ἀντισροφῇ] ἐξ ιωνικῆς ἀπ' ἐλάτιονος καὶ χοριάμβου, διὰ τὴν ἀδιάφορον. ἐνταῦθα δὲ πεντασύλλαβον ἔχει τὸν ιωνικόν. τὸ ι'. ιωνικὸν ἀπ' ἐλάτιονος τριμέρον βραχυκατάληπτον ἐξ ἐπετρίτω γ'. ἀντὶ ιωνικῆς καὶ σπονδείας. Unde v. 829.

Κλείνων σὰν μαζέρα· μὴ πατρῷσαι.

Etiam non procedit, debet enim respondere κώλων in stropha. Prior itaque videtur sic scribendus esse:

Σφάγια γενναίων τεκέων. - . - [*]

N 5

Et

[*] Huic lectioni favet præter Scholiafesten etiam MS., quod citat Barn. ad h. l.

Et Scholiaestes alter habet: Σφραγάς γενναιίων τεκέων] τῶν ἐυγενῶν τέκνων τῷ Θυέσι· dein Φόνος φόνου ἐξαμείβων] φόνος φόνου διαδεχόμενος. Alter, quia ipse Scholiaestes est corruptus, non videtur sanabilis ita facile esse.

V. 821.

Πυριγενεῖ τέμνειν παλάμα.

Scholiaestes: Πυριγενεῖ.] ἀπηνεῖ, καὶ θρασεῖ, καὶ αὐτημέρω· ὡς ἀν ἐκ πυρὸς γεγενημένη· ἢ τῷ ξίφει, ἐπεὶ ὑπὸ πυρὸς παλαμάται. Existimo Euripidem scripsisse πυριμενεῖ, vel πυριμανεῖ, ignis instar furente manu.

V. 823.

Ξίφος ἐις ἀυγὰς - - - scribe: - - ἐις ἀυγὰς - -

Nam Scholiaestes: Κῶλον δ'. [præcedentis σροφῆς ut & hujus ἀντισροφῆς est] ιωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παιώνος δ', ιωνικὸν ἀπὸ μείζονος, καὶ ἐπιτρίτῳ β'.

V. 826.

Θανάτῳ γὰρ ἀμφὶ φόβῳ.

Nec sensus nec metrum hoc γὰρ postulat, igitur scribe: Θανάτῳ ἀμφὶ - - .

V. 961.

Ἄτι δι. οὐτάργομεν σεναγμόν ὥ πελασγία.

Scholiaestes δι δι non agnoscit, & revera, si versus est ἵαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος οὐθερὸς, ut Scholiaestes dicit, omnino debent deleri [*]. Dein scribendum σεναγμῶν, ut optime Scholiaestes legit.

V. 974.

[*] Barnesius hæc duo δι δι etiam pro otiosis habet, & in MS. desunt.

V. 974.

Ζηλωτὸς ὡν πᾶς οἶκος.

ὅν est hic delendum, hoc enim κῶλον, ut Scho.
liaastes dicit, est τροχαιϊὸν ἴθυφαλικόν. i.e. trochai-
cum dimetrum brachycatalecticum.

V. 1055.

Φεῦ. πῶς ἀν ξίφος νῷ ταῦλὸν, εἰ Θέμις, κιάνει.

Scribe ut metrum constet: [*]

Φεῦ. πῶς ξίφος ἀν νῷ - - -

V. 1094.

Καὶ ξυνθανεῖν ὃν δεῖ με σοὶ, καὶ τῇδ' ὄμις.

Ἐμὴν γὰρ αὐτὸν, ἵς λέχος ἐπήνεσα,

Κρίνω δάμασθα. - - -

Hoc ὄμις hic prorsus est ineptum, scribendum est:

- - - σοὶ καὶ τῇδ' ἔμῃ.

Quod sequens versus ostendit, quem, ut rite pro-
cedat, sic scribito:

- - - λέχος ρ' ἐπήνεσα.

V. 1134.

*Εγνως· αἴγαστον - - -

Poët

[*] Idem ad h. l. ita scribit: Vel φεῦ extra versum
poni, in scansione, vel ἀν omnino tolli debet, ut constet
metrum; sed prius esto potius. Vid. quæ nos ad Hec.
V. 1116. JOS. BARNES.

Post ἔγρας pone signum interrogationis, quemadmodum & apud Scholia sten legitur.

V. 1155.

Καλῶς Θεούθες, οὐ κακῶς σεσωσμένος.

Scribendum omnino: [*] - - - οὐ κακῶς σεσ.

V. 1159.

- - - ἀλόγισον δέ τι

Τὸ πλῆθος, ἀντάλλαγμα γεννάί φίλος.

Interpres inepte, sensus hic est: *Quævis alia multitudo nullo modo equiparari potest vero amico.* Ἀλόγισον est non numerandum, non putandum, in nullo momento ponendum. Scholia sten interpretatio etiam non placet: Ἀλόγισον δέ τι] αδύνετον δέ ἐστιν τὸ ἀνταλλάττειν τὸ πλῆθος ἀυτῷ, τῷ ἐυγενῆς φίλῳ. ἔνα φησὶν ἀνδρες συνεῖται προκρίνεται ἀντὶς ἀλογίσε πλῆθες τῶν πολλῶν. Ἀλλως· αδύνετον καὶ μαρόν ἐστι τὸ ἀνταλλάττεσαι αὐτὶς τῷ γενναίᾳ φίλῳ πλῆθος, ἡγεν τὸ προτιμᾶν τὸ πλῆθος αὐτὶς τῷ γενναίᾳ φίλῳ. εἰ γὰρ τὸ πλῆθος θέλων μιλεῖν ἀλόγισον, ἀλλ' ὅτε αντάλλαγμα γινόμενον τὸ πλῆθος γενναίᾳ φίλῳ. τετέσιν αὐτὶς γενναίᾳ φίλῳ λαμβανόμενον, ὡς πλειογός τινος αἵξιον, ἀλόγισον λαμβάνεται. καὶ ἐστιν ὅμοιον τῷ ταχὺς παρεγένεται, αὐτὶς τῷ ταχέως.

V. 1210.

Πυλαίδη, τοιαύτης ἄρ' αἱμαρτίσῃ τάλας
Γυναικός, οὐ ζῶν, μακάριον ηπίον λέχος.

Inepta

[*] Editio Barnesii hunc versum ita exhibet: - - οὐ κακῶς σεσωσ.

Inepta oratio, & prior versus non procedit; scribendum hoc modo:

Πυλάδη, τοιαύτ. ἀρ' ἀμ. το
Γυναικός; ἢ ζ. μ. κτ. λέχος;

Ergone o Pylades tali miser carebis Uxore? an vivens beatum possidebis thorum? Itaque Pylades apte ita respondet: Εἰ γὰρ γένοιτο. Videndum an non ἦ possit legi. Scholiares enim vitiose: Ηἱ ζῶν] ἦ τινι συζῶν. τὸ γὰρ ζῶν, ἀντὶ τῆς συζῶν, καὶ συνοικῶν.

V. 1247.

Τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἴς αὐγῶν, δίκη μία,
Ἡ ζῆν ἀπασιν, ἢ θανεῖν ὀφείλεται.

Scribendum est: Ηἱ ζῆν - - & refertur ad δίκην.

V. 1275.

- - - ἐχθροῖς ἢν Φάνη.

Non bene, scribe: Φάνη. Scholiares: Ἀπωλόμεθ' ἄρεται φίλους αὐτίκαι, εἰ τὰς κεκυμένας, ξιφήρεις θῆρας, ἥγεν τὸν ὄρέσην καὶ τὸν πυλάδην δείξει καὶ μηνύσει τοῖς ἐχθροῖς.

V. 1281.

•Ημι. Καλῶς τάγ' ἔνθεν, ἀλλά τ' ἀπίσω σκόπει,
·Ως δὲ τις ἡμῖν Δαναιδῶν πελάζεται.

Canterus in Notis dicit, se hunc versum emendasse Nov. Lect. l. 2. c. 7. nescio quænam sit ejus emendatio (*): versus ipse sanus videtur, tantum notan-

(*) Canterus c. l. emendat: - - - τάπι σε σκόπει.

notandum verba, αλλὰ ταπισω --- ab Heinichorio non dici, sed ab Electra, illius proin nomen ante αλλὰ esse affigendum. In posteriori versu potius scribendum πελάζηται.

V. 1284.

Φέρε νυν ἐν πύλαι
Σὺν ἀκοσὶν Βάλω.

Male Schol. ut & Interpres Latinus. Sensus est:
Age in portis vocabo, clamorem mittam, & istud etiam ex mox sequenti versu firmatur, mox enim clamat:

Τί μέλεθ' οἱ καὶ ὅμοι
Ἐν ἡσυχίᾳ - - -;

Simili in significatu etiam Evangelista Matthæus c.
IV. v. 24.

V. 1297.

Ἄμειβομεν κέλευθον
Σκοπόσαι πάντη. Scribe:
Ἄμειβω κέλευθον
Σκοπόσαι πάντη.

Chorus enim særissime in singulari quamvis ex multis compositus loquitur, & Scholia stes: Ἄμειβω κέλευθον) ἡ σροφὴ ἀντη κώλων ἐξ Β. τὸ α'. αντισπασικὸν ἡμιόλιον, ἐξ αντισπάσθι καὶ τροχαίος. τὸ β'. ιαμβικὸν καθαρὸν πενθημερές.

V. 1327.

Φόβος τις ἐισελήλυθ', ἦν τιν' ἐν δόμοις,
Τηλεγρὸς δόσαι δωμάτων, κλύω βοήν.

Videtur

Videtur post εἰσελήλυθ' punctum esse ponendum, reliqua interrogando pronuntianda, est proin post Βοὴν punctum interrogationis ponendum. Considerandum tantum an articulus iste ὁσ, ἥ, ὁ, in interrogationibus pro τίς etiam ponatur. Utique hoc modo sumitur; Plato Phædr. p. m. 356. c. 'Ο δὲ ἡρεῖο ἥντινα ἐκάστη ἔχει ὀφέλειαν; Scholiastcs legit ut impressi, & explicat hoc modo: 'Αλλα περιφόβος γέγονα διὸ τὴν γενομένην Βοὴν ἐν τοῖς ὄποις, ἦν ἡκυστα πόρρω θύσα. Κλύω Βοὴν.) λέπτες δια. [Φόβος τίς.) δέον ἐπεῖν πρὸς τὸ φόβος Βοή· ἥντινα κλύω, ἐπειδὴ τὸ ἥντινα πρεθῆκε, πρὸς τῷ τοι τὴν Βοὴν ἐπήγαγεν.

V. 1350.

"Οι ἐγώ· τίνας - - -

"Οι ἐγώ εſſet amphimacer, qui in iambico inetro locum non habet; aut igitur scribendum ὁ γώ. aut per συνίζησιν Poëtis familiarem ὁ ε in unam syllabam debet transire. Æschyl. ἐπὶ τὸ Θήβ. p. Ed. Steph. III. Ed. Ald. 37. b.

"Οι ἐγώ τάλαινα, μάνις ἐμὸς τῶν κακῶν.

V. 1356.

"Ιὰ τὸ φίλας, κῆπον ἐγείρειε, κῆπον καὶ Βοὰν
Πρὸ μελάνθρων, ὅπως ὁ πρωχθεὶς φόνος.

Hi duo versus neutiquam procedunt, scribendi ergo hoc modo:

"Ιὰ τὸ φίλας, κῆπον ἐπεγείρειε, κῆπον
Καὶ Βοὰν πρὸ μελάνθρων, ὅπως ὁ - - .

Et

Et tunc *βοῶν* per συνίζησιν poëticam in unam syllabam sumitur.

V. 1360.

Πρὶν ἀν ἐτύμως ὥδω τὸν ἔλενας φόνον
Καθαιμακτὸν ἐν δόμοισι κείμενον.

Hi duo versus itidem mutili sunt, videntur aptissime hoc modo supplendi:

Πρὶν ἀν ἐτύμως ὥδω τὴν ἔλενης (potius
quam ἔλενας) φόνον
Καθαιμακτὸν τοῖσδε ἐν δόμοισι κείμενον. (*)

V. 1376.

Φρέδα φρέδα γᾶ γᾶ
Βαρβάροισι δρασμοῖς.

Scribendum παροξυλόνως. Φρέδα, Φρέδα, terra
nobis barbaris nequāquam ad fugam patet. Quærit
igitur mox:

Ἄς αἱ. πῆ φύγω ξέναι,
Πολιὸν αὐθέρ' αμπλάμενος;

Φρέδος, πρόοδος, ἐξ ἐ τὸ δὲ ἔχεως δηλῶται.
Et quia Scholiares dicit priorem hunc versum esse
δακτυλικὸν τείμετρον ἐκ σπουδέων, alterum vero
τροχαικὸν ἐφθημιμερῆ θευφαλτὸν, posterior ver-
sus aliqua syllaba est augendus, forte aptissime hoc
modo:

Βαρβάροισι δὴ δρασμοῖς.

V. 1380.

(*) Conf. Schol. & Barn. ad h. l.

V. 1380.

- - - ὥκεανὸς ὁν
Ταυρόκρατος - - -

Oceanus taurino capite dicitur hic Neptunus, alias Ταῦρος & ταύρεος dictus. Hesych. Ταυρία (scrib. forte ταύρεια) ἐορτή της αὐγομένη ποσειδῶνος. & Ταῦρος, ταύρεος ὁ ποσειδῶν.

V. 1387.

"Ως σ' ὀλόμενον σένω.
Αρμάτειον, αρμάτειον μέλος
Βαρβάρω Βοᾶ.

Primus versus, teste Scholiaсте, debet esse τροχαιὸς ἐφθημιμερῆς ἐνερπίδεος, secundus τροχαικὸς δίμελος αἰκελητῆρος καθαρὸς, tertius αὐλισπασικὸς δίμελος καταληκτὸς, ἐξ αὐλισπάσθηκεν νερτικῆ, vel τροχαικὸς ἐφθημιμερῆς ἐνερπίδεος, οὐδὲ βαρβαρόμενος. Scribendi itaque hoc modo:

"Ως σ' ἀπολόμενον σένω.
Αρμάτειον, αρμάτειον
Μέλος Βαρβάρω Βοᾶ

Et ἀπολόμενον legi debere ex Scholiaсте patet, quia bis in exegesi horum versuum ἀπολόμενον usurpat, ut I. ὁ δὲ λόγος, σένω τὰ ἐιρημένα, ἀπολόμενος διὰ τὸ τῆς ἑλένης κάλλος. & iterum paulo post: Διὰ τὸ τῆς ὀρνιθογόνης) σένω φησὶ τὸ ἕκιον ἀπολόμενον (scribe ἀπολόμ.) διὰ τὴν δυσάνυμον ἑλένην. Quid vero αρμάτειον μέλος sit, vide apud eundem Scholiasten ibid. Hesych. Αρμάτειον, μέλος ἔνιοι

Tom. V.

Ο

66

δὲ τὸν τῆς Ἀθηνᾶς νόμον, ἄλλοι τὸ ταχὺ ἀπὸ τῷ
ἄρματος.

V. 1390.

Διὰ τὸ τὰς ὁρυζογόνες ὄμμα
Κυκνόπιερον, καθλοσύνας λίδας σκύμνε
Δυσελένος, ξεσῶν περγάμων ἀπόλ -
Δωνίων ἐριννῦν. ὅτιοιοι.
Ἰαλέμων, ἰαλέμων δαρδανία τλάμων,
Γανυμήδεος ἵπποσύνα διὸς ἐννέτα.

Hi versus omnino corrupte sunt scripti, ex Scholiaste curu cognosci possint quales versus debeant esse, eos sic scribendos & corrigendos puto:

Διὰ τὸ τὰς ὁρυζογόνες ὄμμα
Κυκνόπιερον, καθλοσύναν
Λίδας σκύμνες δυσελένος
Ξεσῶν περγάμων, τῶν
Ἀπολλωνίων ἐριννῦν,
Ὅτιοιοι, ὅτιοιοι,
Ἰαλέμων, ἰαλέμων,
Δαρδανία τλάμων γανυμήδεος
Ἴπποσύνα διὸς ἐννέτα.

Scholia festes: "Ιλιον, ἥλιον) καὶ ἡ παράστας θροφὴ
μονόθροφός εἰς κώλων εἴ. --- τὸ Σ. ιωνικὸν ἀπὸ μεί-
ζονος τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παιώνος δ., ιωνικὴ
καὶ ἀμφιβραχέος, ἡ βασιχεία διὰ τὴν αἰδιάφορον τὸ
η. ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ δι-
ιάμβῳ καὶ χοριάμβῳ τὸ Φ. ιαμβικὸν ἐφθημιμε-
ρὲς τῷ γ. ποδὸς χορεία, εἰ δὲ βέλει, ιωνικὸν δίμε-
τρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτῳ γ. (est potius dis-
pondeus) καὶ παιώνος α. (est paean quartus) τὸ

ι. παιωνικὸν ἡμίόλιον ἐκ παιῶνος δ'. (est epitritus quartus) καὶ σπουδέσ· τὸ ιαί τροχαικὸν ὅμοιον τῷ ε· τὸ ιβ' ἱερβικὸν δίμετρον βραχυκαῖάληπτον· τὸ ιγ' παιωνικὸν δίμετρον αἰαῖάληπτον ἐκ παιῶνων δ'. τὸ ιδ' δακτυλικὸν τετράμετρον καθαρόν· τὸ ιε' ὅμοιον ἐφθημιμερὲς, ὁ καλεῖται λογοιωικὸν (scribe λογοιδικὸν) διὸ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῷ τέλει τροχαικὴν συζυγίαν. Vide Scaliger. Poët. I. 2. p. 143. vel potius Ἡφαιστίωνος ἐπὶ Πομήν τῶν ἐννέα μετρ. apud Aristoph. Loco καλλοσύνας scribendum puto καλλοσύναν, & præcedens præpositio διὰ etiam ad illud pertinet, ut sit διὰ καλλοσύναν δυσελένας λίδας σκύμνος, propter venustatem utique Helenæ periit Troia. Καλλοσύνη itaque esset pulchritudo, venustas, analogia postulat hanc vocis hujus significationem, plurimæ enim voces sunt hoc modo formatæ, & minime asfentior Scholiaſtae, qui καλλοσύνας explicat περικαλλεσάτης· Καλλοσύνας δὲ αὐτὶ τῷ περικαλλεσάτης· ὁ δὲ λόγος, σένω τὸ ἥλιον τὸ απολόμενον διὰ τὸ τῆς δυσωνύμος ἐλένης κάλλος, ἦν ἐγέννησε κύκνος, τῇ περικαλλεσάτῃ λίδᾳ συνελθών.

V. 1398.

"Αἰλινον αἴλινον αἱρχαὶν θανάτης
Βάρεβαροι λέγοσιν αἱ, αἱ,
Ἄσιάδι φωνῇ, βασιλέων
Ολαν αἴμα χυθῇ καὶ τὸ γῶν
Ξίφεσι σιδαρέοισιν αἰδοῖς.
Ηλθον ἐις δόμος, οὐδὲνδ' ἔκαεσά σοι λέγω,
Λέοντες ἔλλανες δύω διδύμω.
Τῷ μὲν ὁ σραῖηλάστας παῖηρ ἐκληίζετο,
Ο δὲ παῖς σροφίς, κακομήτας αὐγήρ,

Οιος ὁδυσσεὺς, στρατὸς δόλιος.
 Πισὸς δὲ φίλοις, θράσος ἐις αἰλιοῖν.
 Συνέλος πολέμῳ, φονίος τε δράκων.
 Ἐρῆρος τῶς ἡσύχῃ προνοίας καινόργος ἀν-.
 Οι δὲ, πρὸς θρόνος ἔσω μολόντες,
 οἱ ἔγημι ὁ τοξότας πάρις,
 Γυναικὸς, ὄμιμα δακρύοις
 Πεφυρμένοι, ταπενοὶ
 Εξονθ', ὁ μὲν τὸ κεῖθεν ὁ δὲ τὸ κεῖθεν,
 Άλλος ἀλλοθεν πεφραγμένοι.
 Περὶ δὲ γόνυ χεῖρας ἰκεσίες
 Εβαλλον, ἔβαλλον ἐλένας ἄμφω.
 Ανὰ δὲ δρομάδες ἔθορον, ἔθορον
 Αμφιπολοι φρύγες.
 Προσεῖπε δ' ἄλλος ἄλλον,
 Πεσὰν ἐν φόβῳ,
 Μή τις ἔη δόλος.
 Καδόκει τοῖς μὲν οἷς.
 Τοῖσδε αἴρουσσαν
 Μηχανῶν ἐμπλέκειν
 Παιδεῖ τυνδαρεΐδος ὄμητροφόντας δράκων.

Versus hi valde corrupte scripti tum ex conjectura
tum praeunte Scholiaste sic scribendi videntur:

Αἰλινον αἰλινον αἴρχαν θαυάτη
 Βάρεβαρος λέγεσι αἱ αἱ,
 Ασιάδι φωνῇ,
 Βασιλέων ὅταν αἴμα χυθῇ παῖται γᾶν.
 Σιφεσι σιδαρέοις αἴδα.
 Ήλαθον ἐις δόμες, οὐδὲν ἀνθ' ἐκαεσός σοι λέγω
 Αέοντες ἔλανες δύω διδύμω.
 Τῷ μὲν σρατηλάτας παῖτης ἐκληίζετο,

Ο δὲ πᾶς σροφίς, καικομήτας,
Οῖος ὄδυσσεὺς σιγῇ δόλος,
Πισὸς δέ φίλοις, Θρασὺς εἰς αἰλιον,
Συνεῖλος πολέμος, Φόνιος τε δράκων.

Ἐρῆροι πᾶς ἡσύχος προνοίας
Καικρεγος ὥν.

Οι δὲ πρεστοις Θρόνος ἔσω μολόντες,

Ἄστρην ὁ τοξότας πάρις,

Τυνακός, ὅμιλα δακτύοις

Πεφυρμένοι, ταπενοὶ

Ἐξονθ', ὁ μὲν τὸ κεῖθεν, ὁ δὲ τὸ κεῖθεν,

Άλλος ἄλλοθεν πεφραγμένος.

Περὶ δὲ γόνου χέρας ἵκεσίς

Ἐβαλον, ἐβαλον ἑλένος ἄφρα.

Αὐτὸς δὲ δρομάδες ἐθόρον, ἐθόρον

Αμφίπολος Φρύγες.

Προσεῖπε δ' ἄλλος ἄλλον,

Πεσὼν ἐν Φόβῳ,

Μή τις ἔη δόλος.

Καδόκει τοῖς μὲν ψ.

Τοῖς δ' αρκυσάται

Μηχανᾶ ἐμπλέκειν

Παῖδες Τυνδαρεῖδα, οἱ

Μητροφόντας δράκων.

V. 1410. loco ἐρῆροι τᾶς scribo ἐρῆροι πᾶς, ad πᾶς subintelligitur αὐτὴ, πᾶς αὐτὴ ἡσύχος προνοίας, ut vir vel homo antiquæ virtutis. Helych. Πρόνοια, προενθύμησις, ἐπιμέλεια, Φρονήσ; Et forte superiorius αὐτὴ hinc suntum est, quod antiquissimis codicibus adscriptum erat margini, quod dein ad καικομήτας suntum, & quidem merito elegantissima oratio & sententia Euripidi restituitur; malam rem

precatur Phryx ille omni illi qui tacite tantum meditatur, utpote qui mala tantum machinetur, & Pylades certe in fabulis ita inducitur ut taciturnus & meditabundus, & Eunuchus iste, quia a Pylade in maximum timorem conjiciebatur, dicit, quod exinde potuisset colligi ex Pyladis meditabundi specie aliquam malitiam eum meditari: Certum est homines maxime prudentes, & proin ad res agendas maxime promitos taciturnos & meditabundos esse. Notum est judicium Caroli V. Imp. de Principe Arausio. Euripid. Orest. v. 1523.

Πᾶς ἀνὴρ, καὶν δῆλος οὐ τις, ηδεῖαι τὸ φῶς ὄρῶν.

Scholia festes: "Εὗροι τᾶς ήσυχας) φθειρέωθω φησὶν
ἔτος ἐπὶ κακγεγίᾳ ἔμπειρος ὁν· προνοόμενος τῆς
ήσυχιας ἐπὶ κακῷ." Αλλως· διαφθαρείν υπὸ τῆς
ήσυχας προνοίας, ήσυχον δὲ αὐτὴν φησὶ, τὴν ἀπροσ-
δοκήτως πάντα σύμνομένην· πρόνοιαν δὲ τὴν εἰμαρ-
μένην· τινὲς δὲ ἔτωσ· οἱμωζέτο κακγεγος ὁν μεῖψα
ήσυχας προνοίας. V. 1411. Οι δὲ πρὸς Θρ. Scholia fest.
ο σύνδεσμος οἱ δὲ αὐτὶ τὰ δή, οὐ η· οἱ δή· ἔτοι δὲ
φησὶν ἐνδον ἐισελθόντες εἰς τὰς θαλάμους. V. 1418.
--- ἐλένοις ἀμφῷ, pro hoc ἀμφῷ merito & optime
ponitur ἀφνω· ἀμφῷ primo omnino inepte
hic, poneretur, cum oratio tota satis id de utro-
que Pylade & Oreste jam declareret; dein versus il-
lud; prorsus non patitur, ἀφνω vero optime hic
quadrat, dicitur quippe quod Pylades & Orestes in-
gressi Helenæ thalamum primo confederint utrin-
que ad Helenæ latera, post vero subito ἀφνω sup-
plices manus conjecterint ad genua Helenæ, cam-
que sic comprehendenterint, hinc quia subito id fe-
cerunt,

cerunt, servi Helenæ propterea timore perculsi exiluerunt de domina malum quid timentes. V.
 1425. --- ἀρκυσάται Μηχανῶν - - - pro hoc audacter scribendum pato, ἀρκυσάται μηχανῶ, cum constructio verbi ἐμπλέκει id postulet, dicimus enim ἐμπλέκει τινὰ μηχανῆ, δικτύοις, &c. sic in Epigram. l. 2. Lucilius ἀράχνη τὰς πόδας ἐμπλεχθεῖς, ὑπτίος ἐκρέμαστο. (*) vel & quandoque præponitur nomini præpositio, & quidem ipse Scholiastes videtur agnovisse hoc ἀρκυσάται μηχανῶ, dicit enim hoc modo: Τοῖς δὲ ἐδόκει ὁρέσης ἐν αὐτολεξάτῃ δικτύων μηχανῆ, καὶ περιβλήματι λίγες ἐμπλέκει καὶ ἐμβάλλει τὴν ἔλενην, οἷον εἰς ἀρκυσάτην μηχανῆν, καὶ ὡς περιβλήματα λίνων· οἷον εἰς δολοφονίαν· ἀρκυς γὰρ τὸ δίκτυον.

V. 1430.

Παρὰ Βόσρυχον ἀνυραν ἀνυραν
 Ἐλένας, ἔλενας ἐυπαγεῖ κύκλῳ. Scribe:
 Παρὰ Βόσρυχον ἀνυραν, ἀνυραν
 Ἐλένας ἐυπαγεῖ κύκλῳ. Vel:
 Παρὰ Βόσρυχον ἀνυραν ἔλενας,
 Ἐλένας ἐυπαγεῖ κύκλῳ.

V. 1432.

Πτερίνῳ πρὸ παρηίδος αἴσσων.

O 4

In

(*) Causa hujus in ἀρκυσάται μηχανῶ corruptionis cognosci potest ex Auctoris prælectione de iis, ad quæ ista attendere debet, qui Græcos Auctores emendare vult, quæ extat in MUSEO HELV. P. XIII. p. 17.

In voce αἰσσων est συνίζησις, ut αἴσ. in unam syllabam sumantur.

V. 1433.

Βαρβάροις νόμοισιν. Scribe:
Βαρβάροις νόμοισιν.

V. 1438.

Ἄγαλματα συσολῆσαι
Χρήζεσσα λίνω Φάρεα πορφύρεα. Scribe:
Ἄγαλματα συσολίσαι
Χρήζεσσα λίνω
Φάρεα πορφύρεα.

V. 1443.

Θὲς ἥχνος πέδῳ δεῦρ' ἀποσάσα κλισμᾶς;
Scribe:

Θὲς ἥχνος πέδῳ δεῦρ',
Ἀποσάσα κλισμᾶς.

V. 1447.

"Ἄγες δ' ἄγει νν., ἀδ' ἐφείπετο,
Οὐ πρόμαντις ἐν ἔμελλεν.
Ο δὲ συνεργὸς, ἀλλ' ἐπερχαστὸς ἵων, νακὸς Φωκεὺς.
Οὐκ ἐκποδῶν ἵτ' ἀλλας νακὸς Φρύγες;
Ἐκλήσει δ' ἀλλον ἀλλοσε
Στέγης· τὰς μὲν ἐν σαθμοῖσιν
Ιππικοῖς, τὰςδ' ἐν ἑδραισι,
Τὰςδ' ἐκεῖσε κεῖθεν, ἀλλον ἀλλοσε.

Versus hos sic scribe:

"Ἄγες

"Αγει δὲ αἴγει νν· οὐ δὲ ἐφείπετ²,
 Οὐ πρόμαντις ὁν ἔμελεν.
 Ο δὲ συνεργὸς, αὐλὴ ἐπράσσ³
 Ιὼν, κακὸς Φακεύς.
 Οὐκ ἐκποδῶν οὐδὲ αὐλὴ αἴγ⁴ ὡς κακοὶ φρύγες;
 Εκλήσει δὲ αὐλον αὐλοσε σέγης.
 Τὰς μὲν ἐν σαθμοῖσιν ἴππικοῖς,
 Τὰς δὲ ἐν ἐξέδραισι.
 Τὰς δὲ ἐκεῖσε κεῖθεν,
 Αὐλον αὐλοσε.

Scribe pro τάξει δὲ ἐν - - - & τάξει δὲ ἐκεῖσε - - - τάξει δὲ
 ἐν - - - & τάξει δὲ ἐκεῖσε - - - nam non est ab articulo
 composito ὁδε, ηδε, τόδε, sed δὲ est pro conju-
 ctione δὲ, & refertur ad præcedens μὲν, τάξει μὲν,
 τάξει δέ. Dein loco ἐν ἐδραισι, non dubito quin ἐν
 ἐξέδραισι scribi debeat (*): nam primo illud ἐν ἐδ-
 ραισι, versus non patitur, dein si, ut Scholia festi-
 nari interpretatur ἐν ἐδραισι est ἐν ὄμοις αποπάταις, spur-
 cius est quam ut ab Euripide fuerit in theatrum
 productum. Quid vero ἐξέδραιas sit vide apud Lexi-
 cographos; Cicer. l. I. de Nat. Deor. c. 7. Offendi-
 eum sedentem in Exhedra, & cum C. Velleio sena-
 tore disputantem. Id. Ep. Fam. l. 7. Ep. 23. Exhe-
 dra quædam mihi nova sunt instituta in porticula
 Tusculari, ea volebam tabellis ornare. Vide Schol.
 Br. Hom. Od. ω'. 207. hoc vero ἐν ἐξέδραισι muta-
 tum esse in ἐν ἐδραισι existimo ab imperito librario,
 qui vocem ἐξέδραιas ignorans putabat ἐν ἐξέδραισι tres
 voces separatas esse, & præpositionem εἰς non posse

(*) Vide mox ante citatam Auctoris Orationem p. 21.

cum Dativo conjungi, eam, cum $\delta\nu$ præcederet
Dativum postulans, ejiciendam putavit.

V. 1460.

Ἄμφι πορφυρέων πέπλων ὑπὸ σκότῳ
Ξίφη σπάσαντες - - -

Una voce scribendum potius ἀμφιπορφυρέων, ut
sit απάσαντες Ξίφη ὑπὸ σκότῳ ἀπφιπορφυρέων
πέπλων, stringentes gladios sub tenebris undiqua-
que purpurearum vestium; gladios enim sub vesti-
bus occultatos habebant.

V. 1470.

Κτύπησε κράτα μέλεον πλαγάν.

Quomodo pectori brachium imponens potuerit ca-
put percutere? nam dicitur præcedenti versu:

Λευκὸν ἐμβαλλόσα πῆχυν σέρνοις.

Omnino igitur scribe κάρτα, valde gravem istum.
Μέλεον, μάταιον, ἀτυχὲς, αἰσύνθετον, κακόν.
Scholiast. Κτύπησε κράτα) μετὰ τῶν σηθῶν, καὶ
τὴν κεφαλὴν ἐκτύπησε.

V. 1471.

Φυγᾶ δὲ ποδὶ τὸ χρυσεοσάνδαλον ἵχνος. Scribe:
Φυγᾶδι δὲ ποδὶ - - - fugitivo pede.

V. 1584.

Ἄργη κατακτᾶς, καὶ φ' ὑβρεις λέγεις τάδε;
Simpliciter tantum post τάδε σικτέον, & punctum
interrogationis tollendum.

V. 1601.

V. 1601.

- - - ἀ, ἄ, μηδαμῶς δράσεις τάδε.

Rectius scribitur hoc modo: - - - μηδαμῶς δράσεις τάδε. in Subjunctivo Modo.

V. 1605.

Ἐν γ' ἐν θύραις ἀν χερνίβων; τι γὰρ ἔ;

Versus non est integer, & τὸ ἐν etiam minus placet, scribendum forte:

Σὺ γ' ἐν θύραις ἀν χερνίβων; τι δὴ γὰρ ἔ;

Et Scholia stes hoc posterius commodum habet.]

V. 1607.

Μενέλ. Ἀγνὸς γὰρ εἰμὶ χέρεας. Ὁρέσ. ἀλλ' εἰ τὰς φρένας.

Versus non rite procedit, scribendum itaque loco χέρεας, χεῖρεας, vel potius τὰς χέρεας, cum & τὰς φρένας sequatur cum articulo, & tum quartus pes erit anapæstus.

V. 1617.

Μεν. Σοὶ σφάγιον ἐκόμιστε ἐκ φευγῶν; Ὁρ. εἰ δὲ τόδε ἦν.

Optime Canterus in suis Notis dicit malle se pro σοὶ ponere σὲ, sed quia versus non procedit etiam sic scribendum forte:

--- εἴθε δὲ τόδε ἦν. sic quinta regione erit dactylus.

V. 1671.

Καὶ τοι

Καὶ τοι μὲν ἐσῆς δέμα, μή τινος κλύων
Ἀλαζόρων, δόξαμι σὴν κλύειν ὅποι.

Scribe & distingue hoc modo:

- - - μή τινος κλύειν
Ἀλαζόρων δόξαμι, σὴν κλύων - - =

V. 1676.

ὭΩ Ζηνὸς Ἐλένη χάῖρε πᾶν, ζηλῶ δέ σε,
Θεῶν κατοικήσασαν ὄλβιον δόμον.

Omnino scribendum in futuro tempore Θεῶν κατοικήσασαν - - - nondum enim erat Helena in cœlum sumta, sic enim paulo ante v. 1639. de Helena dicit:

Κάίσορί τε, πολυδεύκει τὸν ἀνθέρος πτυχαῖς
Σύνθακος ἔσαι. - - -

Et iterum idem Apollo inferius v. 1686.

- - - - - εἶγω
Δ' ἐλένην Ζηνὸς μελάθροις πελάσω,
Λαμπρῶν ὁὔρων πόλον εἴσανύσας.

V. 1685.

Ἴτε νῦν καθ' ὁδὸν, τὴν καλλίση
Θεῶν ἐιρήνην τιμῶντες.

Interpres: *Ite nunc in viam, pulcherrimam* - - ita
& Schol. sed ego post νῦν distingo, ut sic sit: *Ite
nunc, in via* (underwegs) *pulcherrimam* &c.

T A N T U M.